bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Antrenorii trebuie să poată patrunde în interiorul arenelor de sport

Comisia Campionatului Naţional este preocupată de normala desfăşurare a probei oficiale în care scop a luat o serie de măsuri preventive unele chiar foarte bune. La timp, am subliniat aceste măsuri, le-am arătat caracterul şi scopul şi am înţeles să nu insistăm asupra unor lipsuri, dat fiind că, în general, scopul măsurilor a corespuns unui înalt imperativ.

Intre dispoziţiile cari s'au dat grupărilor gazdă a fost şi limitarea persoanelor cari au dreptul să intre pe terenul de joc, dincolo de gardul de sârmă. Limitarea aceasta este foarte justificată. Experienţa şi memoria ne ajută să ne amintim de o serie de incidente, în cari actorii principali au fost de foarte, foarte multe ori acei cari, în baza calităţii sau de multe ori a... penetraţiei, au reuşit să treacă bariera gardului de sârmă...

Numai că această măsură nu trebuia luată în mod strict obiectiv. Se impunea oarecare subiectivism. Indiferent de numărul persoanelor cărora li s'au admis intrarea pe terenul propriu zis, nu se putea exclude sub nici o formă antrenorii grupărilor.

E de necrezut, dar aceasta este realitatea din măsurile federaţiei. Fixându-se un număr strict de persoane cari au dreptul să urmărească matchul depe liniile de out, în rândurile acestora nu-şi găsesc locurile antrenorii.

E o mare greşală, ale cărei consecinţe le suportă echipele şi cari nu consolidează măsurile preventive de ordine.

Antrenorii trebue să se găsească în imediata apropiere a echipei, în timpul matchului.

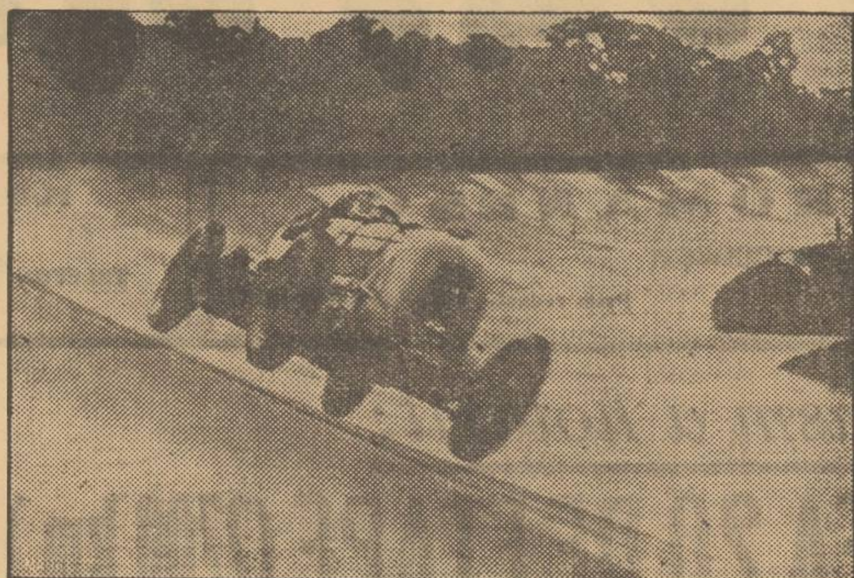
E dreptul echipei dacă vreţi să beneficieze de sfaturile de fiecare clipă ale antrenorului.

Măsura care s'a luat nu poate privi antrenorii, mai ales că nu aceştia pot fi factorii unor eventuale desordini, cari trebuiau evitate cu orice chip.

Lis

DECOLAREA...

Cu toate roţile în aer — gata să-şi ia sborul !... — americanul Kaye Don atacă o turnantă.

Lucian Popescu a atacat titlul de campion al Europei la categoria uşoară.

Momentan, este vorba de un atac... pe hârtie. O simplă înscriere.

Nu este exclus deci, ca atacul să fi fost dat de alt campion al familiei Popescu: campionul organizărilor...

*

Hesser — noul antrenor al Juventusului — s'a dus să vadă terenul Venus, unde urma să se dispute câteva zile mai târziu matchul Venus—Juventus.

In urma rezultatului de Duminecă (6—0 pentru Venus), cred că asupra terenului s'a edificat.

Pe viitor, va vizita desigur — tot pentru edificări — echipa Juventusului...

*

«Galeria» constitue pentru majoritatea spectatorilor, principala pasiune duminicală. Nu vin la football dacă nu pot să ţipe. De pildă, dacă sânt răguşiţi.

Sânt cazuri, însă, când chiar fără răguşeli, anumiţi spectatori sânt obligaţi să renunţe la galerie. De pildă: când devin oficiali.

D. Gusty, recentul oficial al Ligii de Sud, se află în această nouă şi dezagreabilă situaţiune.

— Toate sânt bune... ne spunea acum câteva zile, proprietarul cinematografelor Capitol şi Roxy, recent oficial al Ligii de Sud. Nu e rău să fii oficial. E prost, doar, că nu mai poţi să faci galerie. Trebue să fii mut.

—Ei şi?..

— Cum ei şi?... a explodat d. Gusty. Eu înţeleg ca toată viaţa să urmez o cale de progres. Păi, ce progres e ăsta să devii mut?... E ca şi când aş scoate dela Capitol filmul sonor şi aş introduce filmul mut. Ai mai cere bilete de favoare?... a conchis logic şi autoritar d Gusty.

*

Cărăbuşul a plecat aseară în turneu Pe peronul gării de nord, vacarmul obişnuit: vedete, baletiste, pachete, zâmbete, recomandaţii (de virtute), virtuţi capitulate, râsete, şoapte, sărutări, pachetele de bani, strecurate în poşetă pentru nevoile voiajului... şi foarte mulţi oficiali de football.

Din două în două baletiste, un oficial, cu zâmbet (de Clark Gable), cu eleganţă (de Don Juan) şi amabilitate camuflată în colete cu mâncare, prăjituri şi bani...).

Ţipetele se întretae şi se suprapun apoi într'un vacarm interminabil.

— Să vii la Buzău...

— Să fii cuminte...

— Nu sta la geam...

— Să-mi scrii...

— Te aştept neapărat...

Gospodar, d. Tănase are grije de ultimele preparative. Imparte bani şi ordine. La un moment dat, găseşte totuşi o clipă liberă pentru o nedumerire justificată:

— Ia uite Mitică, ce de oficiali dela football.

— Foarte normal!... intervine informat preşedintele unei Comisiuni dela F. R. F. A.

— Dece?

— Fiindcă footballul este sportul picioarelor.

— Ei şi?...

— Păi, mai picioare ca aici... unde poţi să găseşti?..

Un fost oficial de box şi-a instalat de curând telefon. Evenimentul a fost sărbătorit în familie, cu importanţa cuvenită

S'au ţinut discursuri, s'a băut, s'a mâncat, şi s'au făcut urări cu pretenţii de discurs.

In definitiv, un telefon nu este un lucru obişnuit?

Câteva zile dela instalarea telefonului noul abonat al Societăţii de telefoane a fost însă victima unei farse de mare răsunet. Un prieten (bine înţeles) tot fost oficial l-a chemat la telefon şi i-a prilejuit următorul dialog:

— Aici, serviciul de reparaţie al Societăţii de Telefoane. Funcţionează bine telefonul Dvs?...

— Desigur!... a confirmat, mulţumit, noul abonat.

— Aş vrea totuşi să facem un control.

— Cu plăcere.

— Ia suflaţi în aparat!.

Fostul oficial a suflat.

—Acuma, flueraţi...

Fostul oficial a fluerat.

— Acuma, suflaţi din nou.

— Şi-acuma, ce să fac?.. S'a grăbit amabil fostul oficial al Federaţiei de box.

— Acuma, să mă pupaţi în... abonament!... a hotărât râzând cu hohote, falsul reprezentant al Societăţii române de telefoane!

Castor

De prin lume adunate

ENGLEZII APELEAZA LA JUCATORI CONTINENTALI

Luna trecută, în cursul unui match din Cupa Angliei, un jucător a salvat echipa sa de înfrângere. Condusă cu 3 la 2 până în ultimele patru minute ale reprizei a doua, echipa londoneză Tottenham Hats put a reuşit să marcheze două goaluri în acest scurt interval şi să elimine prin aceasta echipa Everton din competiţiune. Este un rezultat remarcabil cu atât mai mult, cu cât la Everton joacă faimosul inaintaş centru Deau, un mare specialist al Cupei Angliei.

Dar cum a ajuns Tottenham la acest frumos rezultat? Graţie extremei stângi Leslie Miller, fostul jucător al clubului francez „Sochaux".

Presa engleză scrie articole elogioase la adresa lui, Miller, amintind printre altele că numai graţie vitezei lui extraordinare şi centrărilor lui precise Morrisson a putut să marcheze.

După cum se vede, Anglia nu numai că a renunţat la acel „Splendid isolation" în care se complăcea dar foot-ball-ul continental s'a ridicat mult în stima insularilor şi dacă nu putem afirma că a întrecut valoarea celui englez, el creiază serioase îngrijorări britanicilor.

Nu numai că presa engleză acordă football-ului continental importanţa pe care o merită, dar conducătorii cluburilor insulare a început să acaparez chiar jucători depe continent.

...Şi cazul descris mai sus este doar unul din numeroasele cazuri de acest fel.

SUPORTERII FRANŢEI

După cum se ştie echipa de Şfoot-ball a Franţei are un mare club de suporteri, care se deplasează aproape totdeauna odată cu echipa naţională franceză.

Cu toate că echipa a fost înfrântă la Bruxelles membrii clubului suporterilor n'au pierdut optimismul şi sunt decişi să se deplaseze în număr mare la Stuttgart luna viitoare, pentru a încuraja pe jucători în matchul, pe care aceştia îl vor susţine împotriva germanilor.

Revenind dela Bruxelles au avut o interesantă idee.

Şi anume aceia de a alege în viitorul voiaj, la 21 Martie, în capitala Würtemburgului regina lor, care se va numi „Miss Football 1937".

Decând ideea a fost oficial anunţată, înscrierile s'au înmulţit la club şi lista candidatelor s'a mărit astfel încât organizatorii vor să înfiinţeze sistemul eliminatoriu, semi-finale şi o finală, după modelul „Cupei Franţei".

Viaţa dură şi plină de privaţiuni a boxeurilor români din Paris

Papa Leclerc, şeful coloniei româneşti. Un incident Milcoveanu-Gherase, soldat cu o victorie a slătineanului. La sală, cu Locatteli, Lebriz şi Wilar

Un reportaj al corespondentului nostru din Paris —

PARIS, 27 FEBRUARIE. — Cei ce-şi închipue că viaţa boxeurilor români, stabiliţi vremelnic în capitala Franţei, este uşoară şi plină de plăceri, se înşeală amarnic.

Deşi victoriile repurtate de ei pe ringurile franceze i-ar îndreptăţi la o viaţă mult mai puţin lipsită de privaţiuni şi durităţi, acest lucru nu se întâmplă din cauza modestelor burse pentru cari sunt nevoiţi să boxeze.

Ilie Petrescu, Gh. Covaci, Gh. Popescu, Sandu Ion şi Gherase, cari sunt mai aclimatizaţi cu Parisul, se descurcă actualmente cu mai multă uşurinţă.

Covaci — care este un veteran al ringurilor pariziene — reuşeşte chiar să strângă mici economii. E drept că nu atât din burse, cât din alte mici afaceri.

MILCOVEANU O DUCE GREU

Nu acelaş lucru se întâmplă însă şi cu cei noui veniţi.

Moldoveanu — spre exemplu — o duce din greu.

Excelentul semi-mijlociu slătinean, venit în compania unui quasi-manager Dumitrescu (care în paranteză trebue spus, nu face decât să-l încurce şi des curajeze) îşi croeşte, cu foarte mari eforturi, drumul spre afirmare.

L-am întâlnit pe Milcoveanu înainte de matchul său de debut dela «Central Sporting Club».

Părea foarte deprimat şi am stat mult de vorbă cu el, conducându-l până la «Hotel du Grand Turenne», unde locueşte.

Imi povestea despre greutăţile pe cari le întâmpină şi despre privaţiunile pe cari trebue să le suporte din cauza lipsei de bani.

— Dumitrescu ăsta care mă însoţeşte, m'a exasperat!» *mi se destăinuia el.*

«Când mă întorc seara, frânt de oboseală dela antrenament şi începem să înfulecăm cu poftă din «pâinişoara» şi «mezelurile», cari constituesc menuul, se tot văicăreşte:

— Fir'ar al dracului ăla care m'a pus să viu la Paris! Ce caut eu aci!...

Văicărelile lui nu fac decât să mă deprimeze.

Şi ce-i mai grav, banii sunt pe terminate; viaţa este foarte scumpă; plătesc 250 franci chiria şi masa mă costă între 10—12 franci pe zi. Masă, vorba vine, pentrucă e mai mult ca să-mi înşel foamea şi nu rare ori mă duc lihnit de foame la antrenament.

Dacă n'ar fi «papa Léclerc» care îmi mai avansează câte un împrumut, de mult aş fi «FACUT FOAME» pe aci.

MILCOVEANU SE ANTRENEAZA CU LOCATELLI

Am fost impresionat de destăînuirea lui Milcoveanu şi i-am promis că voiu veni a doua zi să-l văd la antrenament.

La orele 2 precis m'am prezentat în Rue Feydeau 24, la sala lui Leclerc.

Milcoveanu venise cu câteva minute mai înainte şi începuse antrenamentul.

Cu toate că sala este foarte modernă, am fost impresionat de numărul mare de boxeuri, cari activau cu intensitate.

Deasemeni, am fost plăcut surprins de atmosfera românească întâlnită aci.

Cei şase pensionari români ai lui Léclerc au reuşit să imprime o atmosferă de Bucureşti acestei săli.

Covaci, care este cel mai vechi, îi supraveghiază pe români cu multă minuţiozitate. Pe Ilie Petrescu, care se antrena cu o namilă de negru, după ce-l priveşte câteva momente îl menajează.

— Hai Ilie! Nu te speria că-i tuciuriu, arde-i una românească!

După ce a terminat antrenamentul de condiţie, Milcoveanu trece la mănuşi.

Léclerc îi acordă o atenţie deosebită şi se ocupă în mod special de el.

De altfel, acest lucru se poate uşor remarca.

SLATINEANUL ŞI-A MODIFICAT STILUL

Slătineanul nu mai este boxeurul dezordonat dinainte.

Deşi este opus la antrenament unor parteneri mult prea tari pentru el, printre cari **Locatelli, Pancho Wilar şi Lebrize**, dintre cari doui din urmă sunt «grei» veritabili iar Locatelli este al 3-lea «mijlociu» din lume, totuşi Milcoveanu nu se arată intimidat şi-şi plasează dreapta cu multă abilitate.

— Toujours le droit, strigă «papa Léclerc» care pare mulţumit de progresele făcute de Milcoveanu.

INCIDENTUL CU GHERASE

După antrenament toţi românii se strâng într'un colţ. De altfel, după ora 5 începe antrenamentul amatorilor. Toţi năpădesc în jurul «Gazetei Sporturilor» pe care nu se ştie cine a adus-o.

Reportagiile despre isprăvile boxeurilor români la Paris sunt savurate.

Covaci citeşte tare iar ceilalţi ascultă.

La reportajul «Milcoveanu se întoarce în ţară», slătineanul sare ca ars:

— Ce-i ăsta? Cine a trimis informaţia asta?

Gherase se simte visat şi intervine:

— Eu i-am scris lui «Conu Iancu» altceva, că nu eşti aclimatizat!

Atât i-a trebuit semi-mijlociului slătinean, pentruca să se năpustească asupra lui Gherase şi din odtiva pumni să-l umple de sânge.

Cu greu i-a despărţit ceilalţi boxeuri români.

Gherase, fără a încerca să reacţioneze a îngânat:

— Iţi promit că scriu la Bucureşti că nu-i nimic adevărat din ce am spus».

Şi cu asta incidentul s'a aplanat, iar pentru a dovedi că nu-i poartă nici un fel de necaz lui Milcoveanu, i-a dat şi o portocală.

UN DEBUT FERICIT

După o carantină destul de îndelungată iată că maestrul Léclerc, îi găseşte lui Milcoveanu un angajament la «Central».

Felul cum a trecut acest important examen l-a făcut pe Milcoveanu să-şi asigure imediat un nou match, cu Feodorovici, tot la «Central».

LIPSA DE BANI II OBLIGA PE BOXEURII ROMANI SA BOXEZE DE 3 ORI IN 5 ZILE

Matchul cu Feodorovici era angajat. Intre timp, Gherase avea un alt angajament de care căuta să se eschiveze, pretextând tot felul de motive.

Adevărul este că Ribiere era un adversar prea tare penru el. Matchul trebuia să aibă loc cu 2 zile înaintea întâlnirii lui Milcoveanu cu Feodorovici.

Intr'o doară, Gherase aruncă propunerea:

Ce-ar fi dacă te-ai bate tu şi cu Ribiere? i se adresează lui Milcoveanu. Atât aştepta acesta, care nu ştia ce să facă pentru a-şi procura ceva bani.

— Sigur că primesc! Aranjează tu.

Cu toată opunerea lui Léclerc, Milcoveanu nu a putut fi oprit de a boxa cu Ribiere şi norocul i-a surâs, căci nu numai că a eşit «întreg», adică nerănit din acest match, dar a câştigat destul de uşor.

Două sute de franci l-a răsplătit pentru această ispravă.

In cazul că pierdea bursa era numai de 150 de franci.

La matchul cu Feodorovici aveam emoţii.

Cunoşteam sitaţia lui Patriciu Milcoveanu.

Când a terminat atât de neaşteptat de frumos l-am întrebat:

— Cum a fost?

— A fost cel mai frumos match din cariera mea- Din primul round m'am aruncat în luptă, mai mult din frică.

Mi-am spus: decât să mă pună el jos, mai bine dau eu întâi cât pot.

Când i-am « băgat» abea 3 directe în bărbie şi am revenit apoi cu dreapta, am auzit troznind, parcă se rupsese ceva. S'a prăvălit la pământ şi cu greu a reuşit să se scoale, abia când arbitrul număra 9.

Din acest moment l-am avut în mână.

Nu a fost decât un punching ball în faţa mea. Sunt mulţumit că am entuziasmat publicul şi că de aci înainte voiu putea să mă aranjez ceva mai bine cu banii.

Organizatorii mi-au şi propus un nou match, la 15 Martie.

*

Din acest moment am înţeles că Parisul nu mai este atât de vitreg pentru vigurosul semi-mijlociu român.

Ceva mai mult: a început să-i guste din frumuseţile lui.

E plin de savoare felul cum îţi povesteşte el frumuseţile acestui oraş minune.

Când l-am întâlnit eri m'a întâmpinat cu noutatea:

— Am fost la Notre Dame. Te înspăimânţi când vezi biserica asta pe care sunt zugrăviţi draci, animale şi îngeri!

— Dar turnul Eiffel!

— Am fost cu Petrescu. M'am suit până sus şi se clătina. Când am coborât Ilie m'a întrebat dacă mi-a plăcut vederea Parisului de acolo de sus, ca şi când mi-ar mai fi ars de aşa ceva acolo sus, unde mi se făcuse inima cât un purice

LA BOIS DE BOULOGNE LA ANTRENAMENT

Şi după ce m'am amuzat de impresiile lui Patriciu despre monumentele Parisului am plecat cu ei la antrenamentul de condiţe, la Bois de Boulogne.

OCTAVE FEUILLE

Pe teren, tensiunea unei emoţii generale. In tribună, ciorchini de lume înghesuită şi vacarm.

Match greu. Pe roata ceasului, minutarele se mişcă greu. Joc dur. In glesne, picioarele adversarilor izbesc puternic. Peste fiecare greşală, tribuna pune covor de huidueli prelungi. Aplauzele sânt tot atât de prelungite. căci simpatia mulţimii are la football aceiaş exteriorizare zgomotoasă şi prelungită.

O fază critică.

In tiraliori, avantgarda echipei adverse înaintează spre poarta noastră. In faţa mea, reduta fundaşilor noştri pare moale. Ca de carton.

Aştept cu atenţiune crispată. Peste primul fundaş, înaintarea adversă a trecut uşor. Mai e un singur obstacol. Al doilea fundaş.

Dar ce poate face un singur jucător în faţa unui atac de ansamblu, lăţit pe 40 de metri de teren ?...

A fost trecut şi-al doilea fundaş. In faţa mea nu sânt acuma decât cinci jucători adverşi. Ba, nu. numai trei. Balonul s'a strâns la centru. Nici, trei. Un singur jucător. Inaintaşul centru advers, shooteur abil şi simpatizat de galerie. Tribuna îi face escortă de aplauze şi îndemn:

— Hai Mitule !...

Il văd cum se apropie. Nu ne despart acuma, decât zece metri. Şi se apropie mereu, cu zâmbetul victoriei în colţul gurii şi cu aceiaş escortă de aplauze care îi anticipează succesul.

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 9)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

Sântem, acum, la 7 metri. Il văd cum se apropie. Râde. Râde de mine De neputinţa mea, în faţa unei lovituri pe care o pregăteşte încet, cu siguranţă, cu calm şi-acelaş zâmbet batjocoritor şi pernitent.

Sântem, acum, la cinci metri. într'o străfulgerare de gânduri, am înţeles ce vrea să facă. Nu vrea să tragă. Urmăreşte un succes şi mai răsunător. Vrea să intre cu mingea în poartă. Să mă atragă, pe mine, înaintea lui, să mă înşele, ocolindu-mă, să facă cor cu râsul tribunelor şi să păşească încet, spre poarta goală, cu trofeul celei mai batjocoritoare izbânzi...

Vroia să-şi râdă şi de mine...

Sântem acuma, la cinci metri. Să mai aştept ? Să-i ies în cale ?... Să abandonez o luptă în care situaţia mea era de-o sută de ori mai grea decât a lui ?... Să las tribuna să-mi facă apostrofări de râs sau zâmbete sarcastice ?...

In ultima luminare a gândurilor nu am găsit nici-o hotărâre. Nu ştiam ce să fac. Şi totuşi, m'am trezit sărind ca o panteră spre balonul din picioarele lui Mitu.

In ultima fulgerare a conştiinţei, am simţit două senzaţii contrarii. In braţe, am prins conturul sferic al mingii. Am prins-o instinctiv în cleştele mâinilor, şi-am strâns-o ca pe ceva rar şi drag. Dar în aceeaş clipă, de latul tâmplei mi s'a lipit traseul gloduros al unei ghete.

Nu am simţit-o decât o clipă. Peste gânduri mi s'a aşternut deodată pâcla inconştienţii. Am simţit doar cum mă prăbuşesc. Apoi, nimic...

...Când m'am trezit, eram în spatele porţii. Un medic, îmi presa inima cu cârpe reci şi ude. Am deschis ochii încet... Din tribună, sunau încă salve de aplauze.

Am îngăimat, cu o grije grăbită:

— Ce s'a întâmplat ?...

Doctorul m'a bătut încet, pe umăr, zâmbindu-mi:

— Nimic important. Ai salvat un goal sigur...

Abia acuma pricepusem. Aşa dar, învinsesem

Un râset scurt şi ascuţit mi-a turnat duş rece peste moleşeala gândurilor. Era Miry...

Şi-a îndreptat spre mine catifeaua privirilor şi mi-a întins o mână tare, bărbătească:

— Te felicit... ai fost magnific...

17 MARTIE. — Două zile nu am eşit din casă. Lovitura primită în tâmplă a fost mai puternică decât credeam. Am avut ameţeli puternice, cari m'au ţinut în pat.

Am citit. Am căutat... Robespierre, de Sieburg. Nu l-am găsit. Aş fi vrut totuş să citesc, ceiace citeşte «roşcata». Dece?.. Dece?... Dece?...

18 MARTIE. Nu am primit eri nici-o vizită. Niciun prieten nu s'a deranjat să se intereseze de sănătatea mea. Doar Radu a intrat o clipă în camera mea. Mi-a strâns mâna să vadă dacă am febră, şi m'a încurajat bărbăteşte.

— Nu ai nimic. Duminecă joci sigur..

19 MARTIE. Mi-a telefonat. Trăesc încă, sub emoţia densă a acestei surprize admirabile. Mi-a telefonat. Mi-a telefonat...

Servitoarea m'a anunţat simplu:

Vă cheamă cineva la telefon.

— Cine?...

— O cucoană.

— O cucoană?...

Nu vedeam ce «cucoană» m'ar fi putut chema la telefon.

M'am ridicat, leneş, din pat şi am trecut la telefon. In receptor, vocea interlocutoarei mele a sunat clar şi vesel:

— Alo, d-ta eşti d-le Vişoiu?...

— Eu. Cine este acolo?...

— Nu ghiceşti?...

— Nu.

— Ia căzneşte-te.

N'aveam nici-o poftă. Jocul acesta însă, începuse să mă prindă. Am continuat:

(Va urma)